

nökök” működésének segítésére az egyes országokban különböző oktatási és képzési formák léteznek vagy alakulnak ki. Az ilyen integrált vállalati rendszerek speciális követelményekkel lépnek fel a különböző információszakemberek képzéséhez szükséges oktatási tematikákat illetően is.

A SINTO szervezeti struktúrája és az orvostudományi-egészségügyi információellátás

A lengyel tudományos-műszaki információs “nagyrendszer”, a SINTO hívei és fejlesztői 1977 óta mindmáig azon munkálkodnak, hogy valamiféle egységes intézményi és funkcionális munkamegosztásba szervezzék a szakmai-szakirodalmi információellátást. Konokságukra jellemző, hogy a rendszer “általános tervezetét” eddig négy változatban készítették el. E változatok intézményi és funkcionális elképzeléseinek mindegyikére a mély hierarchikus tagoltság, valamint a tudományos és szakkönyvtárak sajátos “külön kezelése”, “külön tartása” nyomja rá a bélyegét.

Ha a SINTO és a vele összhangban kiadott 1984. évi egészségügyi miniszteri utasítás intézménytípusait összevetjük az orvostudományi-egészségügyi információellátás tényleges – bár korántsem kielégítő – helyzetével, nemcsak az “álom” és a “valóság” közötti különbség tűnik ki eklatánsan, hanem a “doktrína” és a “szükségletek” közötti is.

A SINTO és az említett utasítás a következő intézménytípusok mellett kardoskodik: a) országos központok (CINTE, az LTA Információs Központja), b) tárca-központok, c) ágazati és iparági központok, d) vállalati és vállalkozói központok, e) regionális és vajdasági központok, f) központi könyvtárak, g) együttműködő, azaz szak-, iskolai, pedagógiai és közművelődési könyvtárak.

Ezzel szemben az orvostudományi-egészségügyi információellátást a következő intézményrendszer biztosítja ténylegesen: a) Orvostudományi Főkönyvtár, egyben Orvostudományi Információs Központ, b) az orvostudományi egyetemek könyvtárjai, c) vajdasági orvostudományi könyvtárak (korántsem minden vajdaságban működnek ilyenek), d) szakkönyvtárak, egyben intézményi és intézményközi információs központok, e) a tárca tudományos kutatóintézeteinek könyvtárjai, f) egészségügyi iparágak információs központjai.

/STIBIC, V.: The information manager – his role, functions, profile and education. = Nachrichten für Dokumentation, 37. köt. 6. sz. 1986. p. 259–266./

(Balázs Sándor)

Ha abból indulunk ki, hogy az orvostudományi-egészségügyi információellátásban milyen rétegeket (tudományos kutatókat, gyógyítókat, orvostanhallgatókat, egészségügyi személyzetet, a gyógyítással kapcsolatos iparágak dolgozóit) kell kiszolgáltatni a rendszernek, azt mondhatjuk: a mostani rendszeren nem kell változtatni, hiszen az a tényleges szükségletnek megfelelően jött létre és működik.

Ha változtatni nem is kell, fejleszteni annál inkább. Különösen a vajdasági orvostudományi könyvtárak “foghíjait” kell megszüntetni, a meglévőket pedig olyanná fejleszteni, hogy eleget tudjanak tenni a területileg szóródó használók, a körzeti orvosok és más egészségügyiek szükségleteinek.

Az sem kérdéses, hogy a rendszeren belüli irodalomellátás és feldolgozás ugyancsak a kor színvonalára hozandó.

A kiegészítési-fejlesztési tennivalók annál sürgetőbbek, mivel a gyógyítás tudományában való szüntelen előrehaladás az orvosok és az egészségügyiek körében elemi etikai kérdés. Így “minden egészségügyi dolgozónak, de különösen, ha felsőfokú képzettséggel rendelkezik, attól függetlenül kell igénybe vennie az orvostudományi-egészségügyi információt, hogy hol dolgozik, egyetemi klinikán-e vagy kórházi osztályon, körzeti orvosként-e vagy szanatóriumokban, nemegyszer távol a vajdasági városoktól”.

A dolog lényege tehát a továbbépítés az eddigi rendszerben, s nem pedig a SINTO absztrakt sémáihoz való igazodás.

/HOWORKA, B.: Struktura organizacyjna SINTO a budowa i funkcjonowanie resortowej sieci naukowej informacji medycznej. = Aktualne problemy informacji i dokumentacji, 32. köt. 3. sz. 1987. p. 21–27./

(Futala Tibor)